

Sygn. akt VIII Pz 70/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Łazowska

Sędziowie: SSO Teresa Kalinka

SSR del Anna Capik – Pater

po rozpoznaniu w dniu 27 sierpnia 2018r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy A. H.

przeciwko Spółce (...) Spółce Akcyjnej w B.

o świadczenie rekompensacyjne z tytułu prawa do bezpłatnego węgla

na skutek zażalenia pozwanej

na punkt drugi postanowienia Sądu Rejonowego w Z. z dnia 12 czerwca 2018r., sygn. akt VI P 40/18

p o s t a n a w i a:

- zmienić punkt 2 zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądzić od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
- odstąpić od obciążania powódki kosztami postępowania zażaleniowego.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia

UZASADNIENIE

Powódka A. H. domagała się przyznania prawa do świadczenia rekompensacyjnego, czyli zasądzenia od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej w J. kwoty 10 000 zł tytułem rekompensaty za utratę prawa do bezpłatnego węgla.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa oraz o zwrot kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 12.06.2018r. powódka cofnęła pozew ze zrzeczeniem się roszczenia. Postanowieniem z tego samego dnia Sąd Rejonowy w Z. umorzył postępowania i odstąpił od obciążania powódki kosztami zastępstwa procesowego pozwanej.

Sąd Rejonowy uznał, że okoliczności sprawy tj., fakt, iż ustawodawca zagwarantował prawo do rekompensaty tylko niektórym kategoriom osób, krótki termin do wniesienia odwołania od decyzji pracodawcy oraz subiektywne przekonanie powoda o zasadności zgłoszonego roszczenia uzasadniają zastosowane w sprawie art. 102 kpc.

W zażaleniu na postanowienie o kosztach postępowania, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 1350zł. oraz zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego. W ocenie pozwanej, w sprawie nie wystąpił wypadek szczególnie uzasadniony w rozumieniu art. 102 kpc, bowiem powódka przed wytoczeniem powództwa została poinformowana, że świetle obowiązujących przepisów nie jest uprawniona do świadczenia rekompensacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Ustawa z 12.10.2017r. o świadczeniu rekompensacyjnym z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla (Dz.U. 2017.1971) określa zasady i sposób realizacji świadczenia rekompensacyjnego z tytułu utraty prawa do bezpłatnego węgla. Po myśli art. 2 ust 1 litera a ww. ustawy, rekompensata przysługuje emerytom mających ustalone prawo do emerytury i pobierających to świadczenie, uprawnionych w trakcie pobierania świadczenia z tytułu emerytury do bezpłatnego węgla na podstawie postanowień układów zbiorowych pracy, porozumień lub innych regulacji obowiązujących w przedsiębiorstwie górniczym, które utraciły moc obowiązującą przed dniem wejścia w życie ustawy, na skutek zawartych porozumień lub dokonanych wypowiedzeń oraz wdowom po ww. osobom.

Bezspornym jest, że (...) SA w K. oraz (...) SA od stycznia 2015 roku dokonały likwidacji prawa emerytów, rencistów i innych uprawnionych osób do bezpłatnego węgla. Powódka nie jest wdową po emerycie górniczym. W dacie wniesienia pozwu powódka wiedziała, że ustawodawca nie przewidział rekompensaty osobom będącym w jej sytuacji.

Sąd II instancji podziela stanowisko pozwanej, że w sprawie nie wystąpiły przesłanki o którym mowa w art. 102 kpc. Należy podkreślić, że sąd nie jest zobligowany do zastosowania powyższego przepisu, a jedynie ma taką możliwość, po rozważeniu całokształtu okoliczności sprawy. Sądy posiadają swobodę kształtowania orzeczeń o kosztach procesu, a więc i kosztach zastępstwa procesowego, samodzielnie decydują czy na gruncie konkretnej sprawy zachodzą owe "szczególne okoliczności" o jakich mowa w powoływanym wyżej przepisie, pozwalające na odstąpienie od obciążania strony przegrywającej kosztami postępowania.

W ugruntowanym orzecznictwie Sąd Najwyższy wskazał, że „zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c. powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu jak i fakty leżące na zewnątrz procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej).

Taką wyjątkową okolicznością nie jest w niniejszym postępowaniu charakter sprawy, tj. fakt, że powódka wywodzi swoje roszczenie ze stosunku pracy. Ustawodawca nie przewidział bowiem w zakresie postępowania odrębnego jakim jest postępowanie w sprawach z zakresu prawa pracy, żadnych przepisów szczególnych dotyczących zwrotu kosztów zastępstwa procesowego strony przeciwnej, gdy stroną przegrywającą jest pracownik. Pracodawca czy też inny podmiot pozwany przez pracownika ma bowiem pełne prawo do reprezentacji przez profesjonalnego pełnomocnika, a ten z kolei do stosowanego wynagrodzenia z tego tytułu. Brak bowiem normatywnej podstawy szczególnego uprzywilejowania pracownika w przypadku, gdy jest on stroną przegrywającą proces.

Pozwana była zaangażowana w niniejszym postępowaniu w terminie złożyła odpowiedź na pozew wraz z szeregiem załączników: odpisem z KRS, wyciągiem z porozumienia , uchwałą i odpisami wykazując niezasadność roszczenia powoda. Powódka nie wykazała, że jej sytuacja majątkowa nie pozwoli ich ponieść bez uszczerbku dla utrzymania siebie i swojej rodziny. Sąd Rejonowy sytuacji majątkowej powódki nie badał.

Subiektywne przekonanie o słuszności żądania nie jest okolicznością o jakiej mowa w art. 102 k.p.c., w przeciwnym razie art. 102 k.p.c. miałby zastosowanie w każdej sprawie, w której powództwo zostałoby oddalone.

W związku tym, zażalenie uwzględniono na podstawie art. 397 § 1, §1¹, §2 k.p.c. w związku art. 386 § 1 k.p.c. O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie § 2 pkt 4 w związku § 9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U 2018 poz. 265).

Sąd II instancji nie obciążył powódki kosztami postępowania zażaleniowego, ponieważ swoim działaniem nie przyczyniła się do zaistnienia potrzeby wniesienia zażalenia na koszty. (art. 102 k.p.c.)

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Grażyna Łazowska (-) SSR del Anna Capik – Pater

Sędzia Przewodniczący Sędzia